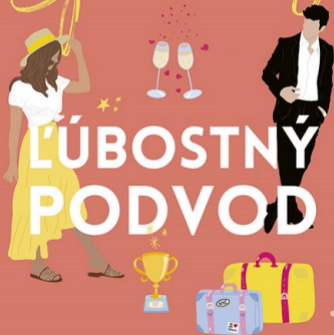

Má tri dni, aby presvedčila rodinu,
že je po uši zalúbená

Španielsky

ELENA ARMAS

IKAR

Španielsky libestný podvod

ELENA ARMAS

Španielsky lúboštný
podvod

Elena Armas
The Spanish Love Deception

Copyright © 2021 by Elena Armas
Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency
All Rights Reserved.

Translation © 2023 by Denisa Jahičová

Cover illustration by Ella Maise

Cover design by Emma Van Deun

Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8797-6

*Venujem tým, čo sa naháňajú za snami.
Nikdy sa ich nevzdávajúte.
Sme bojovníci, jasné?*

Prvá kapitola

„Pôjdem s tebou na svadbu.“

Nikdy by mi nenapadlo – ani v najodvážnejších snoch, a verte mi, mala som bujnú fantáziu – že by tie slová, vyslovené jeho hlbokým a sýtym tónom, mohli doľahnúť až k mojim ušiam.

Flóchla som na svoju kávu a prižmúrila oči v snahe nájsť akékoľvek stopy po jede, ktorý by v nej mohol skončiť. To by aspoň vysvetľovalo, čo sa deje. Ale nie, nijaký jed som nevidela.

Len zvyšok môjho americana.

„Urobím to, keď niekoho tak veľmi potrebuješ,“ ozval sa hlboký hlas ešte raz.

Oči sa mi rozšírili, zdvihla som hlavu. Otvorila som ústa, no vzápätí som ich hneď zavrela.

„Rosie...“ to meno zo mňa vyšlo šepotom. „Je to naozaj on? Vidiš ho? Alebo mi ktosi za chrbtom šmrncol kávu alkoholom?“

Rosie – moja najlepšia priateľka a kolegyňa z InTechu, newyorskej inžinierskej technologickej spoločnosti, kde sme sa zoznámili a kde pracujeme – pomaly prikývla. Sledovala

som, ako jej pri tom pohybe poskočili tmavé kučery a výraz šokujúceho prekvapenia jej skrivil inak jemné črty. Stíšila hlas. „Naozaj je za tebou.“ Rýchlo vykukla spoza mňa. „Ahoj. Dobré ráno!“ pozdravila veselo a znovu preniesla pozornosť na moju tvár. „Rovno za tebou.“

Pootvorila som pery a nemo som civela na kamarátku. Stáli sme na vzdialenom konci chodby na jedenástom poschodí hlavného sídla InTechu. Kancelárie sme mali relatívne blízko seba, takže len čo som vstúpila do budovy v srdci Manhattanu v blízkosti Central Parku, zamierila som rovno k Rosie.

Mala som v pláne odchytiť si ju, aby sme sa spolu rozvalili na čalúnené drevené kreslá, ktoré slúžili pre čakajúcich klientov, no tak skoro ráno boli zvyčajne prázdne. Nikdy sme sa tam však nedostali. Nejakým spôsobom sa mi podarilo zhodiť bombu ešte predtým, ako sme si sadli. Tak veľmi si moje ťažkosti vyžadovali Rosinu okamžitú pozornosť. A potom... potom sa za nami z ničoho nič zhmotnil on.

„Mám to zopakovať tretíkrát?“ Jeho otázka vo mne vyvolala novú vlnu neviery, pri ktorej mi tuhla krv v žilách.

Nezopakuje to. Nie preto, že by nemohol, ale preto, že jeho slová nedávali nijaký zmysel. Nie v našom svete. Vo svete, v ktorom sme...

„Dobre, fajn,“ vzdychol. „Môžeš ma tam vziať.“ Stíchol, čím vo mne vyvolal ešte viac ľadovej ostrážitosti. „Na svadbu svojej sestry.“

Zmeravela som.

Stuhli mi plecيا.

Dokonca som cítila, ako sa mi pri tom náhlom pohybe napla saténová blúzka, ktorú som mala zastrčenú do žltotnedých voľných nohavíc.

*Môžem ho tam vziať.
Na svadbu mojej sestry.
Pôjde... so mnou?*

Zažmurkala som, v hlave sa mi ozývali jeho slová.

Vtom sa vo mne čosi uvoľnilo. Absurdita toho, čo sa práve odohrávalo – nech už sa tento muž, o ktorom som vedela, že mu nemám veriť, pokúšal o akýkoľvek zvrátený žart –, spôsobila, že som si odfrkla a z hrdla sa mi vydral smiech, rýchly a hlasný. Akoby sa nemohol dočkať, kedy sa dostane von.

Spzoza môjho chrbta sa ozvalo zavrčanie. „Čo je na tom také smiešne?“ Z hlasu mu vyprchalo nadšenie, znel chladnejšie. „Myslím to fakt vážne.“

Zahryzla som si do pery, aby som potlačila ďalší výbuch smiechu. Neverila som mu. Ani sekundu. „Šanca,“ ozvala som sa smerom k Rosie, „že to naozaj myslí vážne, je rovnaká ako šanca, že sa odniekiaľ zjaví Chris Evans a vyzná mi nehynúcu lásku.“ Schválne som pozrela napravo i naľavo. „Čiže žiadna. Takže, Rosie, hovorila si niečo o... pánovi Frenkelovi, však?“

Žiadny pán Frenkel neexistoval.

„Lina,“ oslovila ma Rosie s falošným, zubatým úsmevom, ktorým sa zvyčajne vyzbrojí, keď nechce byť nezdvorilá. „Zdá sa, že to myslí vážne,“ prehovorila cez tento čudesný úsmev. Pohľadom si premeriavala muža stojaceho za mnou. „Áno, myslím, že by to mohol myslieť vážne.“

„Nie. Nemožné.“ Pokrútila som hlavou, stále som sa odmietala otočiť a pripustiť, že moja priateľka má možno pravdu.

Nemohla mať. Bolo skrátka nemožné, že by sa Aaron Blackford, môj kolega, ktorý mi odjakživa liezol na nervy, vôbec pokúsil predostrieť mi takúto ponuku. V žiadnom prípade.

Spoza môjho chrbta sa ozval netrpezlivý povzdych. „Už mám toho dost, Catalina.“ Dlhá pauza. Potom mu z pier unikol ďalší hlučný výdych, tentoraz oveľa dlhší. Napriek tomu som sa neotočila. Odmietala som sa vzdať. „Tým, že ma budeš ignorovať, nedocieliš, že zmiznem. To hádam vieš.“

Vedela som to. „No to ešte neznamená, že sa o to nepokúsim,“ zamrmlala som si popod nos.

Rosie ma prebodla pohľadom. Znovu spoza mňa vykukla, držiac si svoj zubatý úsmev. „Prepáč, Aaron. Neignorujeme ťa.“ Jej úškrn pôsobil napäto. „My len... o čomsi debatujeme.“

„Neklam, ignorujeme ho. Nemusíš šetriť jeho city. Aj tak žiadne nemá.“

„Vďaka, Rosie,“ odvetil Aaron mojej kamarátke a z jeho hlasu sa vytratila štipka zvyčajného chladu. Niežeby bol na niekoho milý. Aaron nebýval milý. Tuším nevie byť ani priateľský. Ale čo sa týkalo Rosie, vždy sa k nej správal aspoň o čosi... menej neutrlo. So mnou to nikdy ani len nevyskúšal. „Mohla by si Catalinu požiadať, aby sa otočila? Ocenil by som, keby sme sa porozprávali tvárou v tvár, a nie tvárou k jej zátylku.“ Jeho tón opäť klesol na záporné hodnoty. „Pravdaže, ak nejde o jeden z jej vtipov, ktorým nikdy nerozumiem a vôbec mi neprídu vtipné.“

Po tele sa mi rozlialo teplo a stúplo mi až do tváre.

„Jasné,“ prisvedčila Rosie. „Zrejme... Zrejme to zvládnem.“ Pohľad mojej priateľky sa odrazil od človeka stojaceho za mnou a putoval k mojej tvári. Zdvihla obočie. „Lina, hm, Aaron by chcel, aby si sa otočila, ak nejde o jeden z vtipov, ktoré...“

„Vďaka, Rosie. Počula som,“ precedila som pomedzi zuby. Cítila som, ako mi horia líca, ale odmietala som sa k nemu obrátiť. To by znamenalo nechať ho vyhrať, nech už

hral akúkoľvek hru. Navyše ma práve označil za nevtipnú. On. „Keby si mohla, prosím, odkáž Aaronovi, že človek sa podľa mňa nemôže smiať na vtipoch, a už vôbec im rozumiieť, keď mu chýba zmysel pre humor. Ďakujem.“

Rosie sa poškrabala na boku hlavy a uprela na mňa prosebné oči. *Nenúť ma k tomu*, prosíkala ma nimi.

Rozšírila som na ňu tie svoje, ignorovala jej prosbu a bez slov som jej naznačila, aby ma poslúchla.

Vydýchla a ešte raz spoza mňa vyzrela. „Aaron,“ oslovila ho a jej falošný úsmev sa rozšíril, „Lina si myslí, že...“

„Počul som ju, Rosie. Vďaka.“

Bola som naňho taká zvyknutá – aj na naše večné handrkovanie –, že mi neušla nepatrná zmena jeho tónu, ktorá signalizovala prechod do tóniny, ktorú používal len so mnou. Ten rovnako suchý a chladný hlas, len s ďalšou vrstvou opovrhovania a odstupu navyše, ktorá mu na tvári čoskoro spôsobí zamračený výraz. Ani som sa nemusela otočiť a pozrieť naňho, aby som to vedela. Čo sa týkalo mňa a tohto... vzťahu, ktorý medzi nami panoval, vždy sa správal rovnako.

„Som si celkom istý, že moje slová doliehajú tam dole ku Cataline aj bez teba ako sprostredkovateľky, ale keby si jej mohla odkázať, že mám prácu a už sa tu nemôžem dlhšie zdržiavať, bol by som ti veľmi vďačný.“

Tam dole?

Čo si to ten hlúpy veľký muž dovoľuje?

Som priemerne vysoká. Na Španielku určite. Ale vlastne aj celkovo priemerná. Meriam stošesťdesiat centimetrov... možno aj stošesťdesiatdva!

Rosine zelené oči sa vrátili ku mne. „Aaron má prácu a ocenil by...“

„Ak...“ Zmlkla som, keď som počula, že to slovo vyznelo vysoko a piskľavo. Odkasľala som si a skúsila som to

znovu. „Ak je taký zaneprázdnený, tak mu, prosím, povedz, aby ma pokojne ušetril tejto hry. Môže sa vrátiť do svojej kancelárie a pokračovať v akejkolvek vorkoholickej činnosti, ktorú tak prekvapivo prerušil, aby strkal nos do niečoho, čo sa ho netýka.“

Sledovala som, ako sa kamarátke otvárajú ústa, ale muž za mnou prehovoril, skôr ako stihla čokoľvek vysloviť: „Takže si počula, čo som povedal. Moju ponuku. Dobre.“ Odmlčal sa a ja som potichu zanáďavala. „Ako znie tvoja odpoveď?“

Rosina tvár sa ešte raz naplnila šokom. Stále som na ňu hľadela a vedela som si predstaviť, ako mi tmavohnedé oči s rastúcim podráždením červenejú.

Moja odpoveď? Čo sa, dočerta, vôbec snaží dosiahnuť? Ide o ďalší vynaliezavý spôsob, ako mi pomotať hlavu? Ako ma priviesť o zdravý rozum?

„Nemám ani poňatia, o čom hovorí. Nič som nepočula,“ zaklamala som. „Môžeš mu to odkázať.“

Rosie si zastrčila kučeru za ucho, pohľad jej na chvíľu preskočil na Aarona, no rýchlo sa ním vrátila ku mne. „Tuším naráža na moment, keď sa ponúkol, že s tebou pôjde na svadbu tvojej sestry,“ vysvetlila potichu. „Hneď potom, ako si sa mi priznala, že veci sa zmenili a že si teraz potrebuješ nájsť niekoho – tuším si povedala kohokoľvek –, kto by s tebou odišiel do Španielska na tú svadbu, lebo inak by si zomrela pomalou, bolestivou smrťou a...“

„Myslím, že som to pochopila,“ vyprskla som a tvár mi znovu vzbĺkla, lebo som si uvedomila, že Aaron všetko počul. „Vďaka, Rosie. Môžeš prestať s rekapituláciou.“ Inak zomriem tou pomalou, bolestivou smrťou hneď teraz.

„Tuším si použila slovo *zúfalá*,“ zamiešal sa do nášho rozhovoru Aaron.

Pálili ma uši, zrejme mi blikali piatimi odtieňmi rádioaktívnej červenej. „Nepoužila,“ vydýchla som. „Nepoužila som to slovo.“

„Vlastne použila, zlatko,“ potvrdila moja najlepšia kamarátka – nie, odteraz už bývalá najlepšia kamarátka.

Prizmúrila som na ňu oči a ústami som jej naznačila: *Čo to má, dočerta, znamenať, ty zradkyňa?*

Ale obaja mali pravdu.

„Fajn. Tak som to povedala, ale neznamená to, že som až taká zúfalá.“

„Tak by sa ohradili iba skutočne bezradní ľudia. No ak sa ti vďaka tomu v noci lepšie spí, Catalina, smelo do toho.“

Už po niekoľkýkrát za to ráno som zanaďavala popod nos a na chvíľu som zavrela oči. „Do toho ťa nič, Blackford, nie som bezradná, jasné? A v noci spím úplne v pohode. Nie, vlastne som nikdy nespala lepšie.“

Komu ublíži, keď priložím na hromadu, ktorá sa okolo mňa nebezpečne týči, ešte jednu lož?

V rozpore s tým, čo som práve poprela, som naozaj bezradne a zúfalo túžila nájsť niekoho, kto by ma sprevádzal na sestrinu svadbu. Ale to neznamenalo, že by som...

„Jasné.“

Iróniou osudu je, že zo všetkých prekliatych slov, ktoré Aaron Blackford v to ráno venoval môjmu zátylku, mi práve toto jediné podrylo pevnú pôdu pod nohami. Nedokázala som ďalej predstierať, že sa ma to nedotýka.

To *jasné* znelo povýšenecky, znudene, odmietavo a jednoducho typicky aaronovsky.

Jasné.

V žilách mi zabublala krv.

Zareagovala som na to hlúpe päťpísmenkové slovo – ktoré by nič neznamenalo, keby ho vyslovil ktokoľvek

iný –, tak impulzívne, tak bezmyšlienkovito, že som si ani neuvedomila, ako sa moje telo otáča. No už bolo prineskoro.

Kvôli jeho nadpozemskej výške ma privítala široká hrud' zahalená do vyžehlenej bielej košele so zapínaním na gombíky a ruky ma svrbeli od nutkania schmatnúť ho za ňu a v pästiach ju pokrčiť, veď kto vie byť celý život taký uhladený a bezchybný, dočerta? Aaron Blackford – iba on.

Pohľad mi putoval po zaoblených pleciach a silnom krku nahor, až kým som sa nedostala k rovnnej línii jeho čeluste. Pevne zvieral pery, presne ako som predvídala. Pozrela som ešte vyššie, dostala som sa k jeho modrým očiam – takým modrým, že pripomínali hlbiny oceána, kde je všetko chladné a vražedné – a zistila som, že ma nimi prebodáva.

Nadvihol jedno obočie.

„Jasné?“ zasyčala som.

„Áno.“ Ostro kývol hlavou s havraními vlasmi, no pohľadom neuhol. „Nemienim strácať ďalší čas hádkami, keď si príliš tvrdohlavá na to, aby si si priznala pravdu, takže áno. Jasné.“

Tento neznesiteľný modrooký muž, ktorý pravdepodobne trávi viac času žehlením oblečenia ako komunikáciou s inými ľudskými bytosťami, ma nedonúti, aby som stratila nervy tak skoro ráno.

Zvádzala som boj, aby som sa udržala pod kontrolou. Zhlboka som sa nadýchla a zastrčila si prameň gaštanových vlasov za ucho. „Ak je toto taká strata času, úprimne neviem, čo tu ešte robíš. Prosím ťa, nezostávaj tu kvôli mne ani Rosie.“

Z úst slečny Zradkyne vyšiel nezáväzný zvuk.

„Už by som bol dávno preč,“ priznal Aaron vyrovnané, „ale stále si mi neodpovedala na otázku.“

„To nebola otázka,“ odsekla som. Slová nadobúdali trpkú príchuť. „Čokoľvek si povedal, nebola to otázka. Ale na tom nezáleží, lebo ťa nepotrebujem. Vďaka.“

„Jasné,“ zopakoval, čím ma znovu podráždil, „hoci si myslím, že potrebuješ.“

„Mýliš sa.“

Jeho obočie vyskočilo ešte vyššie. „A predsa to znelo, akoby si ma naozaj potrebovala.“

„V tom prípade musíš mať vážne problémy so sluchom, lebo si opäť počul zle. Nepotrebujem ťa, Aaron Blackford.“ Prehltla som, snažila som sa navlhčiť si suché hrdlo. „Môžem ti to napísať, ak chceš. Pošlem ti aj e-mail, ak to má pomôcť.“

Zdalo sa, že o tom chvíľu premýšľa, no tváril sa nezaujatý. Vedela som však, že to nenechá len tak. Nie bez boja. Dokázal, že moje očakávania sú správne, len čo znovu otvoril ústa. „Nespomínala si, že svadba je o mesiac, a ty nemáš s kým ísť?“

Stiahla som pery do prísnej čiary. „Možno. Neviem si spomenúť, čo presne som povedala.“

Áno, povedala som to. Zopakoval to od slova do slova.

„Nenavrhlá Rosie, že si môžeš sadnúť dozadu, a keď na seba nebudeš upozorňovať, možno si ani nikto nevšimne, že si prišla sama?“

V zornom poli sa zjavila hlava mojej kamarátky. „Áno, a tiež som navrhla, aby si si obliekla niečo nenápadné, nie tie úžasné červené šaty, čo...“

„Rosie,“ prerušila som ju. „Naozaj mi nepomáhaš.“

Aaron neuhol pohľadom, ani keď pokračoval v ďalšom rozpamätávaní a opakoval náš rozhovor. „A nepripomenula si náhodou Rosie, že si *poondiata* – tvoj výber slov – hlavná družička, a tak si ťa všimnú *nielen všetci prítomní, ale aj ich matky* – opäť tvoj výber slov?“

„Presne tak,“ počula som, ako prisvedčila slečna Zradkyňa. Obrátila som sa k nej. „Čo?“ Pokrčila plecami a podpísala si rozsudok smrti. „Vraví pravdu, zlatko.“

Potrebujem nových priateľov. ČO NAJSKÔR.

„Áno, vravím,“ súhlasil Aaron a prilákal tým môj pohľad i pozornosť späť na seba. „A nevravela si náhodou, že tvoj bývalý je ženíchov svedok a pri pomyslení na to, že budeš stáť v jeho blízkosti, *osamelá, trápna a úboho nezadaná* – znovu ťa citujem –, máš chuť strhnúť zo seba vlastnú kožu?“

Áno. Povedala som to. Ale nemyslela som si, že ma Aaron počúva; inak by som to nikdy nepriznala nahlas.

No zjavne tam stál. A teraz to vedel. Počul, ako som to otvorene priznala, a práve mi to vmietol do tváre. A aj keď som si hovorila, že ma to nezaujíma – že by ma to nemalo zaujímať –, pocítila som bolestné bodnutie. Pripadala som si o to viac osamelá, trápna a úbohá.

Prehltla som hrču v hrdle, odvrátila zrak a nechala ho spočinúť na mieste pri jeho ohryzku. Nechcela som vidieť to, čo sa mu zračilo v tvári. Výsmech. Lútosť. Bolo mi to jedno. Aspoň sa ušetším vedomia, že o mne takto zmyšľa ďalší človek.

Jeho hrdlo však nestíchlo. Vedela som to, lebo to bola jediná časť jeho tela, na ktorú som sa odvážila hľadieť.

„Si zúfalá.“

Vydýchla som, vzduch násilne opustil moje pery. Jedno prikývnutie – viac zadostučinenia som mu nedopriala. Vlastne som nechápala, prečo som to vôbec urobila. Taká to nie som. Zvyčajne som sa bránila, až kým som nebola tá, ktorá prvá chňapla. Lebo tak to medzi nami chodilo. Nešetřili sme city toho druhého. To pre mňa nebola nijaká novinka.

„Tak ma vezmi so sebou. Dovol' mi, aby som ťa na tú svadbu sprevádzal, Catalina.“

Veľmi pomaly som zdvihla pohľad a ovládla ma zvláštna zmes ostražitosti a rozpakov. Bol svedkom toho celého, čo bolo dosť zlé, ale že sa situáciu pokúša využiť vo svoj prospech? Zvíťaziť nado mnou?

No možno mu nešlo o to. Azda existuje vysvetlenie, dôvod, prečo to robí. Prečo sa ponúka, že so mnou pôjde.

Prešla som skúmavým pohľadom po jeho tvári a zväzi-la všetky možnosti a pravdepodobné motívy, no nedospela som k žiadnemu rozumnému záveru. Nenachádzala som žiadnu prijateľnú odpoveď, ktorá by mi pomohla pochopiť, prečo to robí alebo čo chce dosiahnuť.

Z podvedomia sa mi vynorila iba pravda. Skutočnosť. Neboli sme priatelia. Sotva sme sa s Aaronom Blackfordom zniesli. Boli sme na seba zlí, poukazovali na chyby toho druhého, kritizovali sa, ako odlišne pracujeme, rozmýšľame, žijeme. Odsudzovali sme sa navzájom za svoju rozdielnosť. V minulosti by som si užila, keby som mohla na plagát s jeho tvárou hádzať šípky. A bola som si istá, že by urobil to isté, pretože som nebola jediná, kto sa premáva po bulvári nená-visti. Bola to obojsmerná cesta. Nielen to, v skutočnosti práve on spôsobil naše rozkoly. Ja som ten spor nezačala. Tak prečo? Prečo sa tvári, že mi ponúka pomoc, a prečo by som sa mu mala podvoliť už len tým, že ju zvažujem prijať?

„Možno zúfalo túžim nájsť niekoho, kto so mnou pôjde, ale nie som až taká zúfalá,“ zopakovala som. „Presne ako som povedala.“

Jeho povzdych znel unavene. Netrpezlivo. Zúrive. „Nechám ťa o tom premýšľať. Vieš, že nemáš inú možnosť.“

„Nemám o čom premýšľať.“ Rukou som pretála vzduch medzi nami. A potom som mu venovala svoju verziu Rosinho

falošného, zubatého úsmevu. „Skôr by som tam vzala šimpanza oblečeného v smokingu ako teba.“

Nadvihol obočie, do očí mu sotva preniklo pobavenie. „No tak, obaja vieme, že by si to neurobila. Aj keď existujú šimpanzy, ktoré by ťa nenechali v štiche, bude tam stáť tvoj bývalý. Tvoja rodina. Povedala si, že potrebuješ urobiť dojem, a presne to dosiaheš so mnou.“ Naklonil hlavu. „Som tvoja najlepšia možnosť.“

Odfrkla som si a tleskla rukami. *Samolúba modrooká osť v mojom zadku*. „Nie si nič najlepšie, Blackford. Mám veľa iných možností,“ odvetila som a pokrčila plecami. „Nájdem si niekoho na Tinderi. Možno si dám inzerát do *The New York Times*. Nieкто sa určite nájde.“

„Za pár týždňov? Veľmi nepravdepodobné.“

„Rosie má priateľov. Vezmem tam niekoho z nich.“

Taký plán som mala od začiatku. Práve preto som si Rosie odchytila tak skoro. Nováčikovská chyba z mojej strany, uvedomila som si. Mala som počkať, kým skončím v práci, a vziať ju na nejaké bezpečné miesto, kde by nebol Aaron a mohli by sme sa tam nerušene pohovárať. Ale po včerajšom telefonáte s *mamá*... áno. Veci sa zmenili. Moja situácia sa rozhodne zmenila. Niekoho som potrebovala a nemohla som tvrdiť, že by mi stačil ktokoľvek. Len nie je Aaron, samozrejme. Rosie sa narodila a vyrastala v meste. Musí tu poznať niekoho vhodného.

„Však, Rosie? Nieкто z tvojich priateľov azda bude k dispozícii.“

Na obzore sa znovu objavila priateľkina hlava. „Možno Marty? Zbožňuje svadby.“

Prebodla som ju pohľadom. „Nie je Marty ten, čo sa opil na svadbe tvojho bratranca, ukradol kapele mikrofón a spieval *My Heart Will Go On*, kým ho tvoj brat neodtiahol z pódia?“

„Presne ten.“ Vystrúhala grimasu.

„Tak to ani náhodou.“ Nemohla som si dovoliť podobnú scénu na svadbe svojej sestry. Vyrvala by mu srdce z hrude a podávala by ho ako dezert. „A čo Ryan?“

„Šťastne zasnúbený.“

Z pier mi unikol povzdych. „To ma neprekvapuje. Ryan je totálny kus.“

„Viem. Preto som sa toľkokrát pokúšala dať vás dvoch dokopy, ale ty...“

Nahlas som si odkašľala, čím som ju prerušila. „Nebudeme sa baviť o tom, prečo som nezadaná.“ Rýchlo som pozrela späť na Aarona. Upieral na mňa prižmúrené oči. „A čo... Terry?“

„Prestáhoval sa do Chicaga.“

„Dočerta.“ Pokrútila som hlavou a na okamih som zavrela oči. Bolo to zbytočné. „V tom prípade si najmem herca. Zaplatím mu, aby šiel so mnou.“

„To bude asi drahé,“ vyhlásil Aaron nekompromisne. „A herci sa len tak neválajú a nečakajú, kým si ich slobodní ľudia najmú, aby sa s nimi promenádovali po svadbách.“

Prepichla som ho rozhorčeným pohľadom. „Zoženiem si profesionálneho spoločníka.“

Zovrel pery do prísnej čiary tým takmer tajomným spôsobom, ku ktorému sa uchyľoval, keď bol extrémne podráždený. „Vari by si na sestrinu svadbu vzala radšej mužského prostitúta ako mňa?“

„Povedala som spoločníka, Blackford. *Por Dios*,“ zamrmlala som a videla, ako zvrástil obočie a zachmúril sa. „Nehľadám taký druh služby, aký máš na mysli. Potrebujem výlučne spoločníka. To je všetko, nič viac takí nerobia. Sprevádajú ľudí na podujatiach.“

„To nie je jediné, čo robia, Catalina.“ Hlas mal hlboký a ľadový. Pociťala som jeho mrazivý nesúhlas.

„Vari si nikdy nevidel romantickú komédiu?“ Prizerala som sa, ako sa jeho zachmúrené vrásky prehlbujú. „Ani *Svadobné trapasy*?“

Nijaká odpoveď, len arkticky studený pohľad.

„Pozeráš vôbec filmy? Alebo len... pracuješ?“

Načudovala by som sa, keby vôbec nemal televízor.

Jeho výraz sa nezmenil.

Bože, na toto nemám čas. Naňho.

„Vieš čo? Nie je to dôležité. Nezáleží na tom.“ Vyhodila som ruky do vzduchu a potom som ich zopla. „Ďakujem ti za... toto. Nech to bolo čokoľvek. Skvelý príspevok. Ale na-ozaj ťa nepotrebujem.“

„Podľa mňa áno.“

Zažmurkala som naňho. „A podľa mňa si otravný.“

„Catalina,“ začal a už len spôsob, akým vyslovil moje meno, ma podráždil. „Robíš si zbytočné ilúzie, ak si myslíš, že niekoho nájdeš za taký krátky čas.“

Aaron Blackford sa opäť raz nemýlil.

Pravdepodobne som si robila zbytočné ilúzie. A okrem toho ani netušil o tej lži. O mojej lži. Niežeby sa o nej niekedy mohol dozvedieť. No nič to nemenilo na faktoch. Potrebovala som, aby so mnou niekto odletel do Španielska na Isabelinu svadbu, niekoho, kohokoľvek, ale nie Aarona. Lebo po a, som nevestina sestra a hlavná družička. Po b, môj bývalý, Daniel, je ženíchov brat a svedok. A včera som sa dozvedela, že je šťastne zasnúbený. Celá rodina to predomnou tajila. A po c, ak nepočítam tých pár neúspešných pokusov o rande, na ktorých som bola, som vlastne nezadaná dobrých šesť rokov. Odkedy som opustila Španielsko a presťahovala sa do Spojených štátov, čo sa udialo krátko

po tom, čo mi môj jediný vzťah v živote vybuchol. Jasné, že o tom vedel každý jeden účastník svadby – lebo v rodinách ako tá moja a v takých malých mestách, ako je to, odkiaľ pochádzam, sa nič neutajilo – a všetci ma ľutovali. A po d, nemožno zabudnúť na moju lož.

Tú osudnú lož.

Výmysel, ktorým som tak trochu kýmila svoju mamu a následne celý klan Martínovcov, lebo v našej rodine neexistuje súkromie ani nijaké hranice. Dopekla, moje klamstvo je teraz pravdepodobne vytlačené aj v spoločenskej rubrike miestnych novín.

Catalina Martínová konečne našla lásku. Jej rodina s radosťou oznamuje, že si na svadbu privedie svojho amerického priateľa. Všetci sú pozvaní, aby sa stali svedkami najčarovnejšej udalosti desaťročia.

Presne to som urobila. Len čo matke vyklázla z úst správa o Danielových zásnubách a dorazila k mojím ušiam cez reproduktor telefónu, vyhrkla som, že aj ja si niekoho privediem. Nie, nie len tak niekoho. Tvrdila som – klamala som, vymýšľala si, nepravdivo som jej oznámila –, že si tiež privediem priateľa.

Ktorý vôbec neexistoval.

Ešte nie.

Dobre, fajn, možno nebude existovať nikdy. Lebo Aaron mal pravdu. Nájsť si za taký krátky čas partnera bolo možno trochu prehnane optimistické aj na mňa. Veriť, že si nájdem niekoho, kto bude predstierať, že je môj priateľ, ktorého som si vymyslela, sa zrejme rovnalo zbytočným ilúziám. Ale zmieriť sa s tým, že Aaron by mal byť pre mňa jedinou možnosťou a prijať jeho ponuku? Hotové šialenstvo.

„Vidím, že ti to konečne dochádza.“ Aaronove slová ma vrátili do reality a zistila som, že na mňa znovu upiera tie